

ΜΑΡΙΑ
ΔΙΔΑΧΟΥ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΑΝΑΣΑ

— εκδόσεις —
ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

Τελευταία Ανάσα

Συγγραφέας: Μαρία Π. Διδάχου
Τίτλος: Τελευταία Ανάσα

© Μαρία Π. Διδάχου και ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ
Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2020
ISBN: 978–618–84886–2–5

Επιμέλεια κειμένων: Κατερίνα Τσιούμα
Εξώφυλλο: Μιχάλης Σιγάλας

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

— εκδόσεις —
ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

Τερψιθέας 2, 264 42 Πάτρα
Τηλ. 2610–432.200
Email: info@pikramenosbooks.gr
www.pikramenosbooks.gr
www.facebook.com/ΕΚΔΟΣΕΙΣ-ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

Μαρία Π. Διδάχου

Τελευταία Ανάσα

— εκδόσεις —
ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ

Στον Άγγελο... πάντα

Πρώτο Μέρος

*Το έγκλημα είναι μοναξιά.
Ακόμη κι αν ενωθούν χίλιοι για να το κάνουν,
το έγκλημα είναι μοναξιά.*

ALBERT CAMUS

Le Malentendu (Η παρεξήγηση), 1944

1

Έτρεμε το μαχαίρι στο ματωμένο χέρι μου.

Εγώ την είχα σκοτώσει;

Εγώ, που μέχρι χθες την κρατούσα στην αγκαλιά μου;

Το σώμα της ξεψυχούσε μπροστά μου, τινάζοταν σαν να 'θελε να ξεφύγει από μια μοίρα τελεσίδικη.

Καθλωμένο όμως, σφάδαζε και πότιζε αίμα το μεταξωτό χαλί που είχαμε φέρει από τις Ινδίες, τότε στο ταξίδι που κάναμε μετά τον γάμο μας...

Θυμάσαι;

Οι νεκροί άραγε θυμούνται;

Udairur... σε είχε μαγέψει αυτή η πόλη. Οι ενδυμασίες, η ατμόσφαιρα που σου θύμιζε κεριά που λιώνει κι αρωματίζει τον κόσμο, οι ταφές Hindu.

Πήγαμε σε μια τέτοια ταφή. Εγώ βρήκα ανατριχιαστική την αποτέφρωση, εσύ ενθουσιάστηκες στην ιδέα να χάνονται όλα μέσα στις φλόγες.

Έμεινες ως το τέλος, λες και πενθούσες το χαμό εκείνου του Ινδού. Ρώτησες να μάθεις τ' όνομά του, το θυμόσουν για χρόνια μετά. Τι να σε γοήτευε άραγε σ' αυτές τις στάχτες που τις έπαιρνε ο άνεμος; Τι να σε παρέσυρε σ' αυτή την αδηφάγα δύναμη της φωτιάς που κατάπινε το γέρικο κουφάρι;

Ποτέ δεν σε ρώτησα.

Αρκούμουν πάντα σε ό,τι ήθελες να πεις... Όσα δεν ήθελες να πεις τα άφηνα στο σκοτάδι, να επιπλέουν σαν τις στάχτες των νεκρών στον Γάγγη.

*
*

Ήθελες να σε φωνάζω «Ταζ Μαχάλ».

«Μα πρόκειται για ταφικό μνημείο...» έμενα έκπληκτος.
«Ε, και;» μου απαντούσες. «Εξυμνήθηκε η πραγματική αγάπη εκεί μέσα».

Δεν σου χαλούσα χατίρι.

Άλλωστε ο θάνατος ήταν από πάντα για σένα βασικό συστατικό της ζωής. Θαύμαζες τη δύναμή του να τ' αλλάζει όλα, να καταλύει, να σε φτάνει στο ναδίρ.

Σου άρεσαν τα άκρα. Σε γοήτευε το μη αναστρέψιμο. Η θλίψη γινόταν στα χέρια σου εργαλείο ανατομίας για την ανθρώπινη ψυχή.

Έψαχνες πάντα εκεί που οι άλλοι έκλειναν τις πόρτες. Κεκλεισμένων των θυρών, κάτω από τις σκιές του παρελθόντος, αναζητούσες τις αιτίες των πραγμάτων.

Γι' αυτό σε ερωτεύτηκα.

Η γιατρός που συνδυάζει την επιστήμη με τη διαίσηση. Τη λογική με την ευαισθησία. Την προσπάθεια να σώζει ζωές με την απόλυτη αποδοχή του θανάτου, σύμβολο της απώλειας.

«Ιουλία Διαδόχου», μου είχες συστηθεί σ' εκείνο το συνέδριο.

«Όνομα κι αυτό...» σκέφτηκα.

«Εσείς;» με ρώτησες και χαμογέλασες.

Έβαλα το στιλό που κρατούσα στην τσέπη του σακακιού μου.

«Άρης Παππάς», είπα και σου πρότεινα το χέρι.

Δεν με γνώριζες προσωπικά, με είχες μόνο ακουστά.

«Ο ιατροδικαστής!» είπες με θαυμασμό.

Έγνεψα πως ναι, χαμογελώντας κάπως αμήχανα.

«Εγώ ασχολούμαι με την ψυχή του ανθρώπου, ενώ εσείς με το σώμα τους, όταν δεν υπάρχει ίχνος ψυχής πια σ' αυτό... Ενδιαφέρον...» είπες γεμάτη υπερένταση, ενημερώνοντάς με παράλληλα για την ειδικότητα της ψυχιάτρου που είχες.

«Θα έχουμε πολλά να πούμε...» είπες διστακτικά, «...αν έχετε χρόνο φυσικά».

Και είχα χρόνο.

Έξησα μαζί σου, Ιουλία. Ως τα σήμερα, που κρατάω το κομμένο νήμα της ζωής σου στα ματωμένα μου χέρια.